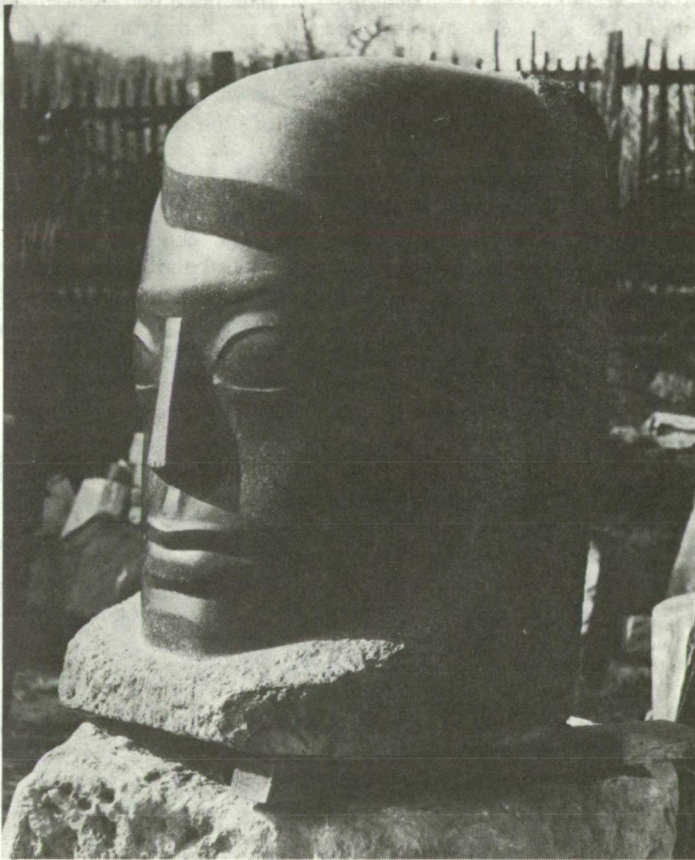

— Szobrászműteremben nőttem fel, mégis orvosnak készültem. A felvételin, állítólagos kispolgári származásom miatt — pedig apám annak idején kerégyártó munkás volt — elutasítottak. Az elutasító válaszban a sors kezét látva, azonnal jelentkeztem az akkor létesült kolozsvári Magyar Művészeti Intézet szobrász szakára. 1949-ben, az első évben rendkívüli hallgató voltam, majd a rektor egy vizsgamunkát kért tőlem: apám *Alszeg* című, nagyon bonyolult szerkezetű és felületű fadomborművét kellett lemásolnom. Ez nagy küzdelem árán annyira sikerült, hogy az eredetit nem lehetett megkülönböztetni a másolattól, én pedig beiratkoztam a főiskolára másodéves hallgatónak.

— *Mit tanultál édesapádtól, mikor érezted meg, hogy neked külön utat kell járnod?*

— A gyermekszobát számomra apám műterme jelentette. Megismertem a szerszámokat, az anyagokat, nagyrészt tőle tanultam faragni. Nagy élményem volt az a sok út, melynek során Erdélyt bebarangoltuk. A főiskolán, a „szocreál” körülményei között dolgozva, a természetelvűség alapján szigorú tanulmányokat folytattam. Minden kezdő művész számára az

ADY ENDRE

igazi gond akkor kezdődik, amikor saját lábán kell megállnia. Az 1955-ös, 56-os esztendőben választanom kellett. Apámat nagyon szerettem, művészetét rendkívül tiszteltem, ezért úgy döntöttem, hogy azt, amit ő életében kialakított, meg kell hagynom neki. A gyökerek és célok